

Frostgraderne var steget i takt med, at mørket faldt på. Han mærkede det, straks han kom ud fra den varme, fugtige stald. Hårene i næsen frøs til is, og sneen splintrede under støvlerne, da han gik op mod stuehuset. Ånden blev hængende i luften som hvide forstenede tåger. Minus tretten grader viste termometeret på muren.

Gunda var stadig oppe, selvom det var hende, der havde stået for morgenmalkningen klokken fem i morges, nu var hun gået i gang med aftenkaffen. Loftslampen oplyste mørket foran køkkenvinduet og kastede et gyldent skær ud på sneen.

Bilen holdt der endnu. Nu kunne han se, at den ikke bare var efterladt af en bilist, der var kørt fast i en snedrive som først antaget. En glød fra en cigaret lyste op et kort sekund inde i mørket. Eller var det noget, han bildte sig ind? Ville han overhovedet kunne se det på den her afstand? Bilen stod helt oppe mellem træerne ved vejen, der forbandt de fire tættest liggende gårde. Han stampede sneen af på måtten og så igen mod bilen, inden han gik ind. Den havde holdt der længe. Da han gik ud i stalden, var det endnu ikke helt mørkt. Alligevel var den hvide personvogn ikke nem at få øje på i snelandskabet. Han havde kun bemærket den, fordi det ikke var normalt, at nogen parke-rede der. Havde været lige ved at gå op og spørge, om der var problemer, men taget sig i det. Hvad kom det ham ved, hvad der foregik i den bil? Et forelsket par måske, selvom det var en kold fornøjelse, og så var de længe om det.

Varmen inde ramte lige så hårdt, som kulden havde gjort. Nu tøede hårene i næsen op og fik den til at løbe. Han pudsede næse i en Kleenex. Gunda så på ham fra køkkenet.

“Du er vel ikke ved at blive syg, Thorkild?”

“Nej. Det er bare frosten.”

Han tog kasket og frakke af i bryggerset, hvor der i forvejen lugtede af ko fra gummistøvler og overtøj, strøg hånden hen over hovedet som for at kæmme hårene på plads, men de var begyndt at falde af, allerede inden han fyldte fyrrer, nu var han pilskaldet. Hvad kunne man forvente, når man var midt i halvtredserne.

Gunda tørrede voksdugen af og placerede kaffekolben på en bordskåner. Han satte sig på slagbænken og hældte kaffe op til sig selv. Gården var en rigtig slægtsgård som i de gode gamle Morten Korch film. Men så lyserødt havde livet på landet nu heller ikke været. Landbruget blev i dag ikke regnet for noget. Miljøet, butikker og boliger var mere vigtige, så mange landmænd var nødt til at opgive deres jord og sælge for at opfylde de behov. De blev kun udskældt for at være med til at forurene naturen. Alligevel kunne folk ikke undvære mælk, smør og ost; som om de troede, det kom fra himlen eller, at de store supermarkeds kæder havde køerne gående i baglokalet; han fnøs ved tanken.

“Hvad havde du fået øje på oppe ved vejen?” spurgte Gunda og satte kagerne på bordet.

“Årh, det er såmænd bare en bil, der har holdt deroppe længe.”

“Det var da et sært sted at parkere. Hvem kan det mon være?” Hun stirrede ud ad vinduet, men kunne umuligt se bilen derfra i mørket.

“Det kommer ikke os ved.”

Hun satte sig også, hældte kaffe op og tog et stykke smørkrans og en småkage over på sin tallerken. Bagefter skubbede hun fadet hen til ham.

“Måske er det besøg til Hovgaards igen. De har jo snart gæster hele tiden,” sagde hun med munden fuld af kage.

“Og så kommer det i hvert fald slet ikke os ved!” sagde han

bestemt.

Aftenkaffen blev herefter indtaget i tavshed, men han blev ved med at tænke på bilen. Hvem kunne finde på at sidde der i den kulde så længe?

*

Lysene i vinduerne på de få spredte gårde i landskabet var for længst blevet slukket ét efter ét. Det var begyndt at sne igen. Fnuggene dalede som glimtende krystaller, lagde sig på buske og træer og blev til et beskyttende hvidt tæppe mod den hårde frost. De lyste op i nattens stilhed, der kun blev brudt af en natugles uhyggelige skrig og en bildørs stille knirken, da den langsomt blev åbnet. Tre mørke skikkelser steg ud og begyndte at gå langs vejen, hvor de smeltede sammen med træernes grå skygger. De gik lydløst i sneen i hvide gummisko, langsomt og målrettet og med sorte elefanthuer, der beskyttede mod kulden.

De havde ventet længe, og nu var tiden kommet.

Kriminalassistent Roland Benito frøs endnu mere, da han steg ud fra bilens varme. Han trak frakkens krave godt op om ørerne. Det var barske løjer at blive hevet ud af sin varme seng klokken tre om natten af vicepolitiinspektør Kurt Olsens hæse forsovede stemme i telefonen, han havde været kort for hovedet og kun givet få vigtige oplysninger som adresse, og hvad han til nu vidste. Det havde ikke lydt så voldsomt, som det umiddelbart så ud, da Roland nu blev mødt af politiets afspærringsbånd i kontrast til de snehvide omgivelser. Et blafrende bevis på, at der var sket en forbrydelse. En kendsgerning der blev bekræftet af kriminalteknikerne på gårdspladsen. I mørket faldt deres hvide dragter sammen med sneen, der dalede stille ned som på en fredfyldt julenat. Han gik modløs over gårdspladsen. Teknikerne så kun kort på ham og hilste, da han gik forbi dem. Betjenten foran døren rakte ham en hvid heldragt, latexhandsker, mundbind, blå plastikhætte og skoposer. Mens han iførte sig dragten, bemærkede han flygtigt, at hoveddøren var brækket op ved låsen.

Teknikerne arbejdede også inde i huset. De tog fingeraftryk og samlede spor. Kurt Olsen var ankommet og talte med en ophidset kvinde i et næsten mørkt soveværelse. Han var heller ikke til at kende i dragten, der var obligatorisk på et gerningssted. En anden kvinde sad på sengen. Det blødte fra hendes næse og overlæbe, og det ene øje var lukket sammen i en rød hævelse. Endnu et hjemmerøveri i et ellers roligt og stilfærdigt område langt ude på landet, hvor man før i tiden ikke engang behøvede at låse døren. Efter banker og virksomheder var blevet uindtagelige forter af den forbedrede sikkerhed, dyre alarmsystemer og overvågning, gik det ud over andre; hovedsageligt ældre,

uskyldige og forsvarsløse, der aldrig ville drømme om, at noget sådan kunne ske i deres fredelige miljø og da slet ikke i deres eget trygge hjem. Ifølge myten var det udenlandske bander, der gav sig i kast med den slags. Især østeuropæerne fik skylden. Men en analyse fra Rigspolitiet lagde helt andre tal på bordet. De fleste blev faktisk begået af unge danskere. Endda ofte *meget* unge danskere.

Roland tænkte, det måtte være gerningsstedet, han betragtede fra døråbningen. En lampe var væltet ned fra natbordet, og der var blod på hovedpuden, han skimtede bag kvinden i sengen. Hun sad som en hvid gipsfigur og stirrede forstenet frem for sig. Han bedømte hende til at være sidst i halvtredserne. Kvinden, der talte med Kurt Olsen, var nok lidt yngre og havde et mandigt udseende og grove træk. Bred næse som en australsk aboriginer, briller med ovale glas og kommunefarvet hår. Tjavser stak ud af en rodet håropsætning - sikkert nattefrisuren. Stemmen var også dyb og hæs som en mands, men det kunne selvfølgelig skyldes angst eller nervøsitet. Han så sig om i huset og fandt retsmediciner Henry Leander i køkkenet sammen med et par teknikere. De tog billeder af en livløs mand, der lå på gulvet i en sær forvredet stilling. Endnu et gerningssted. Roland nikkede en hilsen, der tavst blev besvaret af retsmedicineren, som rejste sig fra sin knælende stilling og så på ham med alvorlig mine.

”Hvad ville du gøre, hvis du blev overfaldet midt om natten i dit eget hjem? Gå til modværge og forsvare dine værdier eller lade stå til?”

Roland trak på skuldrene. Det var ikke lige en situation, han havde overvejet.

”Måske har man ingen værdier, der er så meget værd, at det kan betale sig at kæmpe,” sukkede Leander og så ned på manden på gulvet. Roland prøvede at lade være. Leander havde ret, intet materielt havde værdi nok til, at man kom til at se sådan

ud.

”Hvad er dødsårsagen?”

”Indre blødninger efter tilsyneladende tilfældige slag i hovedet og på kroppen. Han har vægret for sig med hænderne, fingrene er knust. Knæskallerne har også fået en omgang.” Henry Leander trak de hvide handsker af med et svup. ”Obduktionen viser måske mere.”

Kurt Olsen havde fået øje på Roland og kom imod ham sammen med den mandige kvinde. Henry Leander lukkede hurtigt døren til køkkenet, som kvinden strakte hals for at se ud i. Hun så nervøst mod vinduet, da de hørte ambulancesirener ude i mørket. Lidt efter væltede to falckfolk ind ad døren med en bære. Kurt Olsen viste dem ind i soveværelset og vendte sig derefter mod ham igen. ”Jeg tager med på hospitalet. Ella Geisler her er nærmeste nabo. Signe Hovgaard tog flugten over til dem for at søge hjælp. Se, hvad du kan få ud af hende,” hviskede han og forsvandt ud ad den åbne dør og ud i kulden. Gangen var blevet fyldt med frostgrader, mens den forslåede kvinde blev båret ud i den ventende ambulance. Ella Geisler stillede sig op i døråbningen og så efter sin nabo med rædsel malet i hele ansigtet. Falckfolkene lukkede hurtigt dørene, da de havde skubbet båren på plads, og ambulancen kørte i høj fart ned mod vejen. Ella Geisler var kun iført en turkis velourmorgenkåbe, som hun sikkert hurtigt havde taget over sit nattøj, da hun blev vækket midt om natten. Men hun så ikke ud til at ænse kulden. Måske den lidt for kraftige polstring hjalp til med at holde på varmen, men Roland frøs trods frakke og de ekstra kilo, som julens og nytårets mange frokoster og middage havde udstyret ham med. Han trak blidt Ella Geisler indenfor, lukkede døren og talte dæmpet med en tekniker om, hvor de kunne opholde sig uden at ødelægge spor. Teknikeren pegende ind i et værelse, hvor de var færdige, men intet havde fundet.

”Tænk, at det her sker?” mumlede Ella Geisler og satte sig

lydigt i en læderstol, som han bad hende om. Han gav hende en ternet uldplaid, der lå over armlænet i den, han selv satte sig i. Hun trak plaiden om sig med automatiske bevægelser, mens hun blev ved med at mumle en masse uforståeligt. I stuen ved siden af lå væltede stole, knust glas og urtepotter, hvor jorden var løbet ud på et måske ægte persisk tæppe, da de blev knust mod gulvet. Teknikeren satte små skilte med numre og tog billeder fra flere vinkler. Der var tydelige tegn på, at Albert Hovgaard havde kæmpet for livet. Måske havde de begge. Kunne det betale sig? spurgte Roland igen sig selv og lukkede døren, så de kunne tale uforstyrret.

"Kan du fortælle mig, hvad der er sket her i nat. Stille og roligt."

Hun holdt op med at mumle, så på ham og begyndte at ryste. "Signe vækkede os. Hun var meget skræmt. Der var blod i hele ansigtet. Det varede et stykke tid, inden hun kunne fortælle, hvad der var sket. Som du kunne se, er hun bukket fuldstændig under," begyndte hun. Hendes øjne var store og forskrækkede, men alligevel med den lille glød af iver efter at fortælle noget sensationelt, som de fleste mennesker er udstyret med. Der skulle nok blive snakket meget over hækkene den næste tid.

"Hvad fortalte hun så, at der var sket?"

"Hun blev vækket af tumult i huset, og da hun slog øjnene op, så hun ind i øjnene på en mand med maske på."

"Maske?"

"Ja, der var kun øjnene fri. Elefanthue har det måske været. Er det ikke den slags, de bruger?"

"Hvem?"

"Østeuropæerne."

"Mener hun da, det var østeuropæere?"

"Er det ikke altid det? De talte i hvert fald et sprog, Signe ikke forstod. Russisk måske? De var vist tre - fire stykker." Hun trak plaiden tættere omkring sig og skulede til den lukkede dør.

Ambulancen med tonede ruder var ankommet, havde Roland bemærket gennem et sydvendt vindue. Leander havde sikkert beordret den til bagdøren, så liget kunne køres til Retsmedicinsk uden at vække for meget opsigt. Men man hørte tydeligt uro bag døren.

"Hvad skete der så?"

Hun så igen på ham og rystede stille på hovedet. "Albert kom åbenbart i slagsmål, og Signe løb over til os. Vi bor lige derovre." Hun vendte sig om og pegede mod vinduet.

"Vi? Dig og din mand?"

"Ja, og vores tvillinger, Sam og Dorthe. De er tretten."

"Hvor er de nu?"

"De gik ud for at lede efter forbryderne, de har måske sat spor i sneen."

Roland rynkede panden. Det var ikke lige det, de havde brug for i efterforskningen.

"Du har vel ikke mulighed for at få fat i dem? Vi er ikke så glade for, at de render og leger detektiver."

"Sam og Dorthe har mobiltelefoner, men sådan noget bruger jeg ikke, så ..."

Han tog sin egen mobil op af lommen. "Kan du huske numrene?"

"Ikke nu, jeg kan end ikke huske mit eget navn."

Roland opgav. Det var bare at håbe, at der var fundet spor nok inde i huset. Det plejede der at være i disse sager. Og hvis der havde været tre eller fire indbrudstyre, skulle det være underligt, hvis ingen af dem var kommet til at efterlade nogle.

"Deltog Signe Hovgaard også i slagsmålet?"

Ella vred hænderne under plaiden. "Manden med masken slog hende med en knytnæve lige i ansigtet. Hvis de havde opdaget, at hun løb gennem hækken og hen ad markvejen over til os, havde de nok fulgt efter og slået hende ihjel også. Men de troede vel, hun var besvimet ... eller død."

"I begav jer altså straks herover? Så I et glimt af gerningsmændene?"

"Nej, de var væk. Vi skulle jo først lige opfatte, hvad Signe råbte op om. Da vi kom for at hjælpe Albert, lå han død på gulvet." Ella Geisler hikstede, men holdt gråden tilbage.

"I har ikke bemærket noget usædvanligt her til aften. Parerede biler eller andet?" Hvis det var østeuropæere, havde de som regel en anden taktik end danske tyve. De holdt ofte den valgte beboelse under observation gennem lang tid, og det hele foregik uden hastværk. Det var før set, at bander havde overvåget deres udvalgte mål gennem flere dage, inden de slog til, når de mente, muligheden var bedst. De både spiste og sov i bilen i mellemtiden.

"Næh, jeg har ikke bemærket noget. Nu kan vi heller ikke se vejen fra vores vinduer, så hvis de har parkeret der ..."

"Ved du, om der er forsvundet genstande? Var her noget af værdi?"

"Næh, det tror jeg ikke. Vi er jo kun fattige landmænd." Hun tvang et kunstigt smil frem.

"Her ser nu da ikke så fattigt ud!" Han havde lagt mærke til, at alt var som nyt lige fra møbler til vægge, vinduer og loft.

"Gården brændte for nogle år siden. Stue og køkken brændte næsten ned til grunden. Det var skrækkeligt. Vi frygtede for vores egen, der ligger så tæt på. Heldigvis kom ingen noget til, og de genopbyggede for forsikringspengene. Der var snak i krogene om, at de selv satte ild til gården, og ..." Hun tav. "Har I flere spørgsmål, jeg ..."

Roland rystede på hovedet. Det havde været en usædvanlig nat for alle, og mere fik han nok ikke ud af hende nu. Han håbede, Kurt Olsen havde haft bedre held på hospitalet, hvis han overhovedet havde fået mulighed for at tale med Signe Hovgaard.

Da han blev alene, gik han ud i køkkenet til den arbejdende

tekniker. Henry Leander var taget tilbage til Retsmedicinsk Institut for at undersøge liget grundigere under bedre forhold. Køkkengulvet lignede gulvet på et slagteri. Teknikeren sad på hug og samlede små hvide klumper op af blodpølen med en pincet og lagde dem forsigtigt i en pose. Han løftede den op mod Roland og rystede den. "Måske er en af dem gerningsmandens," sagde han, som om han burde forklare situationen. Roland sank en ekstra gang, da han pludselig kunne se, at de hvide klumper var tænder. Han fandt hurtigt ud af, at han kun var til besvær i køkkenet og så sig i stedet om i de øvrige rum. Det var umuligt at vide, om der var stjålet noget. Det var kun Signe Hovgaard, der kunne afgøre det, men da han kom til kontoret, der kunne være Albert Hovgaards arbejdsværelse, så han, at lågen på et solidt metalskab stod åben. På væggen ved siden af hang en medalje i et rødt og hvidt bånd. Han studerede den nærmere. Albert Hovgaard var åbenbart skytte. Pistolskytte. En af den skrappe slags der havde vundet guldmedalje. Det var ikke et pengeskab, som han først troede, men et våbenskab til pistoler, som de lovmæssigt skulle opbevares i. Det var tomt. Der var heller ingen ammunition. Var det lykkedes tyvene at finde nøglen, eller havde de tvunget ejeren til at udlevere den eller låse op? Standardpistolen var en kaliber 22 millimeter i de fleste pistolklubber, vidste han, men måske havde Albert Hovgaard andre og måske kraftigere våben? Var det indbrudstyvenes mål, vidste de noget om våbenskabet? Der var altså bevæbnede drabsmænd på flugt. Han følte sig pludselig dødtæt. Om tre timer skulle han møde på Politigården, det kunne knapt betale sig at tage hjem og gå i seng igen.

Anne Larsen lukkede hidsigt ned for den bærbare pc. Smækkede den i med et brag. Heller ikke i dag var der noget at finde. Det var håbløst! Her havde hun så længe gået og drømt om en hverdag uden arbejde og forpligtelser som i teenageårene, da hun i kamp for retfærdigheden brugte tiden på demonstrationer, besættelse af tomme huse og på at være aktiv autonom på Nørrebro. Nu kedede hun sig, fordi hun ikke kunne tage cyklen og køre ind til redaktionen. Tiden var blevet en anden. En helt anden!

Egentlig vidste hun godt, det ikke kunne blive ved med at gå. Da finanskrisen blev varslet oven i en i forvejen svær tid for avisbranchen, var der ikke meget at stille op. Krisen kom rullende over Atlanten fra USA uden at kunne stoppes - som alt muligt andet - McDonald's, hiphop, rulleskøjter og skateboards. Når det gik dårligt *over there*, ville det helt sikkert også smitte af på Europa. Sådan lød det i hvert fald i alle medier fra journalister, finansfolk, økonomer, fremtidsforskere og andre dommedagsprofeter. De fik skyld for at skrive finanskrisens dagsorden med en selvforstærkende manglende tiltro til fremtiden som følge. Men det var et hot emne. Det solgte aviser. Alle ville vide, hvordan det mon så ud i morgen. Med boligmarkedet, bankerne, aktierne - arbejdsmarkedet. Måske blæste de krisen op, måske gjorde de ikke. Men nu var mange arbejdspladser da nedlagt, flere gået på tvangsaktion og mange ansatte fyret. Havde de så overdrevet? Og det værste var ikke set endnu, blev der spået.

Redaktør Ivan Thygesens stemme havde rystet, da han meddelte dem, at redaktionen lukkede. Han var meget bevæget, og sådan havde hun aldrig set ham før. Selv havde han planer om

at gå på førtidspension, men hele sit liv havde han arbejdet i avisbranchen, fyldt alle dagens - og nattens - timer ud med at skrive og formidle, knapt holdt ferie eller haft tid til at finde sig en hobby til pensionisttilværelsen. Hvad laver man så, når arbejdslivet er slut?

Den mest heldige var Kamilla. Hun havde ikke været sig selv efter sin mors begravelse i oktober sidste år. Pludselig sagde hun op, fordi hun havde fået job som reklamefotograf i et fotostudie i Nørregade. Det var dét, hun var uddannet som - ikke pressefotograf, havde hun argumenteret mod protesterne fra dem alle. Der var to andre fotografer, hun skulle arbejde sammen med, og Anne forstod godt valget, selvom hun var skuffet over, Kamilla ville forlade dem. Efterlade hende. De var jo blevet som to venner, der holdt sammen og støttede hinanden i alt. Der var dog noget, Kamilla ikke havde været åben om. Der var sket et eller andet til den begravelse i efteråret, der ændrede hende, og som hun ikke ville tale om. Ikke engang med hende. Det sårede, at Kamilla ikke gengældte hendes egen fortrolighed. Men måske kom det sig af alt det, Kamilla havde været igennem. Man blev selvfølgelig bange for at vise tillid og åbne sig for meget. Så var hun rejst, inden finanskrisen og tumulten for alvor tog fat. Men hvad - de var jo alligevel blevet skilt fra hinanden, som det nu var gået. Det havde kun drejet sig om nogle måneder. Dagens Nyheder var nedlagt, og hun var uden arbejde. De næste seks måneder var hun på egen hånd og skulle selv finde andet job, havde de sagt hos A-kassen, som hun heldigvis var medlem af i forbundet Journalistik, Kommunikation og Sprog. Efter de seks måneder ville hun få et aktiveringstilbud fra Jobcentret, men var hun så uheldig ikke at finde arbejde, hvilket hun nu stærkt tvivlede på, ville hun overveje muligheden for aktiveringsydelse og videreuddanne sig. Til hvad vidste hun ikke endnu, men det ville helt sikkert have noget med kommunikation at gøre, selvom der blev varslet, at de kommende år ville blive endnu

mere barske medieår - nærmest brutale - og at mediebranchen om fire år ville være halveret. Mange fyrede journalister havde skiftet til helt andre brancher for at undgå usikkerheden. Nogle var blevet taxachauffører, andre konsulenter i virksomheder eller noget helt tredje - men hvor kunne man føle sig sikker?

Hun havde været nede i kiosken om hjørnet for at købe et par aviser. Nogle var der trods alt tilbage endnu. Aviskoncerner havde ellers opkøbt hinanden. Desværre havde ingen haft øje for Dagens Nyheder. En lille lokalsprøjte fyldt med reklamer. Så vidt hun vidste, havde Thygesen været til et par møder, men det var aldrig ført til salg, der måske kunne have reddet dem. Snart var der nok kun én eneste avis tilbage, der dækkede hele landet - indtil den også bukkede under for den digitale verden.

Hun bladrede langsomt i avisen, mens hun lod blikket glide ned over spalterne. Barsedåb, bryllup, jubilæum og dødsannoncer på samme side. Overblik over livets faser. Hun kastede et hurtigt blik på stakken af gamle Dagens Nyheder på gulvet. Pludselig fandt hun designet dybt gammeldags i forhold til aviserne på bordet. Andre redaktioner havde fornyet deres grafiske udtryk under krisen i kampen om læserne. Var det kun dét, de havde gjort forkert? At de ikke havde fornyet sig. Skulle hun have foreslået Thygesen at kontakte Danny Cramers reklamebureau og bede om hjælp til nyt, ungt design og mere moderne farver? Ville det have hjulpet? Sikkert ikke, og hvordan ville det ikke have påvirket Kamilla, at Danny blev inddraget, så havde hun helt sikkert sagt op allerede dengang. Men Dagens Nyheder *var* gammeldags. Aviserne ville også med tiden kun være nostalgiske for hende. Hun havde gemt dem, hun havde haft de største triumfer i. Gitte-mordet og mosesagen her i efteråret blandt andet. Uhyggelige mordsager hun endnu ikke havde rystet af sig. Men hvordan skal jeg leve uden kriminalstoffet? spurgte hun sig selv. Skulle hun blive privatdetektiv? Hun smilede ved tanken om jobopslagene, hun havde fundet på Østjylland Po-

litis hjemmeside, da hun var inde for at snuse. De søgte elever med speciale i offentlig administration eller økonomi. Desværre havde hun ikke speciale i andet end journalistik, ellers havde hun søgt stillingerne. Roland Benito ville sikkert gøre store øjne, hvis hun blev ansat. De søgte også politibetjente, måske var det et bedre job for hende. Desværre ville det tage for lang tid, inden hun var færdig og kunne blive ansat på Politigården i Århus. Så ville Benito rive sig i håret. Han måtte være lettet nu, når hun ikke længere kunne blande sig i hans arbejde. Hun sank en klump, da hun indså, at hun faktisk ville komme til at savne ham. Hvordan skulle hun kunne undvære sit job?

Da dagens jobmuligheder forgæves var undersøgt både på nettet og i aviserne, lavede hun en kande kaffe og tændte en cigaret. Hun satte sig i sofaen og stirrede ud ad vinduet. Frostten havde udsmykket ruden med kønne isblomster, som solen var begyndt at smelte. Burde hun egentlig ikke bare glæde sig over, at hun ikke skulle pakkes ind i tyk frakke, vanter, halstørklæde og hue og ud i kulden for at komme på arbejde? Cykelstierne var sikkert ikke ryddet, og sneploven havde nok bare smidt vejens sne derover, så bilerne og busserne kunne komme frem. Så havde hun været nødt til at tage bilen, og den gamle gule Lada holdt nede i gården dækket af is og sne og kunne garanteret ikke starte. Sikke et bøvl det havde været, hvis hun ikke var blevet fyret. Hun smilede sarkastisk og knipsede aske af cigaretten. Men der var nok dem, der havde det værre end hende. Mads Dam for eksempel, deres ineffektive sportsjournalist der brugte mere tid på værtshuset end på fodboldbanen. Ville han ende i druk? Kollegaen Britt skulle nok finde arbejde med den barm, hun var udstyret med. Hun kunne nemt få job på en natklub eller i en bar. Her kunne hun så stå og åbne øl for Mads Dam. Anne smilede igen bittert. Og Thygesen - hvad ville der blive af ham, når han ikke længere kunne hidse sig op over småting på redaktionen og skælde hende huden fuld? Ville

det gå ud over hans kone, så en skilsmisse var næste ulykke? Sikke skæbner! Hun havde lyst til at ringe til Kamilla og høre, hvordan det gik i det nye job. De havde ikke set hinanden, siden hun rejste. Der var sket så meget. Faktisk havde de ikke talt ret meget sammen siden hendes mors begravelse, der helt sikkert havde taget hårdt på hende, selvom Kamilla sagde, at hun ikke havde været knyttet særlig meget til hende. Som hun ikke selv var til sin egen mor. Måske levede hun heller ikke længere. Hvem skulle fortælle hende, hvis hun ikke gjorde? Jeg er også ligeglad, tænkte hun og tværede hårdt cigaretskoddet ud i askebægeret og tog en slurk af den varme kaffe. Hun kunne ikke få sig selv til at ringe til Kamilla. Det kunne vente, til hun selv havde fundet et job, så hun havde noget godt at fortælle, og så hun ikke skulle indrømme, at hun stadig var arbejdsløs. Hun var langt væk i tanker og hørte kun svagt et lille klimp, som om en eller anden ikke turde trykke knappen på dørklokken helt i bund. Men da der blev ringet på igen, hørte hun det og var lige ved at spille kaffe, da det gav et sæt i hende af forskrækkelse. Tankerne var netop gledet over på stedfar Torsten. Han fik altid nerverne til at sidde uden på tøjet.

"Ja, ja, ja!" mumlede hun irriteret og rejste sig, da dørklokken igen skingrede. Da hun omsider lukkede op, så hun en lille kvinde, der åbenbart havde opgivet og var på vej ned ad trapperne. Hun vendte sig straks om, da hun hørte døren blive åbnet. Hun havde halvlangt gråt og tjavset hår, der var samlet i en hestehale med et gummibånd. Skuldrene hang, den ene mere end den anden på grund af en kæmpe taske med en slidt rem der tyngede den længere ned. Munden var omgivet af de fine små rynker, der afslørede en storryger. Poserne og de mørke skygger under øjnene kunne også tyde på hang til alkohol - måske endda stoffer. Men hun var i en nydelig frakke med pelskrave, og man kunne se, hun havde gjort sig umage med sit udseende; så godt hun nu kunne. Et lag rouge var lige en tand

for rød, så det mere lignede et par lussinger end naturligt røde kinder, og læbestiften løb ud i rynkerne om munden. Den blå øjenskygge var heller ikke heldig lagt. Men da Anne så ind i de trætte, grå øjne, ramte en underlig fornemmelse i brystet. De mindede hende om noget, hun ikke kunne sætte ord på.

"Ja?" sagde hun afvisende og regnede med, der ville blive rakt 'Vagttårnet' imod hende. Men kvinden vendte om med et forsigtigt smil og så ud til at ville omfavne hende, da hun nåede op ad trappen. Hun tog sig dog i det, men stemmen var grødet. "Anne?"

Anne nikkede uforstående. Det stod jo på navneskiltet på døren, så hvorfor spørge? Men der var også for meget følelse i ordet til kun at være et spørgsmål.

"Jeg kunne næsten ikke kende dig. Kun arret, som ..." Kvinden rakte ud og ville røre ved hendes øjenbryn, og som i et flashback så Anne Torstens hånd den aften, da han havde overrasket hende her i lejligheden. Han havde også villet røre ved arret. Det var Roland Benitos skyld, hun havde overlevet. Hun greb hårdt fat om det spinkle håndled, inden hånden nåede at røre.

"Hvem er du?" Stemmen lød som en hvæsen, for inderst inde vidste hun godt, hvem kvinden måtte være. Hun havde genkendt øjnene, og den følelse hun havde i brystet, måtte så være had.

"Må jeg ikke godt komme ind lidt, lille Ann. Det er så længe siden ..."

Nu var hun sikker. Hun var den eneste, der kaldte hende Ann, og det blev sagt, som om hun ikke orkede at udtale det sidste sølle e. Den meget markante nørrebrodialekt var heller ikke til at tage fejl af.

"Så længe siden, at det er for sent," afbrød Anne, stemmen var kold som is. "Hvorfor er du kommet? Hvad vil du?"

"Alt det kan jeg svare dig på, hvis du lukker mig ind. Er det kaffe, jeg kan lugte?" Hun inhalerede duften fra køkkenet, så

næseborene udvidede sig.

”Vi har vist ikke noget at tale om!”

Det grå blik borede sig ind i hendes. Øjnene var fulde af anger og fortvivlelse. Det var som at se sig i spejlet. Samme gråblå farve og samme lidt søvnige udtryk på grund af store øjenlåg, der var flotte med øjenskygge - hvis man ellers forstod at lægge den rigtigt.

”Okay, så kom da ind lidt,” sagde hun uden vilje. ”Men jeg har travlt,” skyndte hun sig at tilføje og prøvede at lægge lidt stress i stemmeføringen. Hvad lavede hun her? Hvorfor opsøgte hun hende efter så mange år? Bare Torsten ikke var med og pludselig også stod der. Hun kiggede for en sikkerheds skyld ned i trappeopgangen, inden hun lukkede og låste døren. Nej, han måtte stadig sidde inde. Hvis han da ikke allerede var prøveløsladt igen.

Kvinden så sig nervøst om i lejligheden. Det så ud, som om hun ikke turde sætte sig i møblerne.

”Sæt dig bare, mor,” sagde Anne og satte et krus mere på bordet. Moren så hurtigt på hende, og hun blev selv forskrækket over at høre ordet komme ud af sin mund. Så overraskende nemt det var at sige igen, men det var svært at udtale uden vrede. Hun havde bare aldrig kaldt hende andet; Rose Teresa Larsen passede ikke til hende. Det gjorde mor sådan set heller ikke.

Rose satte sig, mens blikket blev ved med at inspicere alle Annes ting.

”Tænk, at du har klaret dig så godt, Ann. Blevet en kendt journalist med fast job og god løn. Egen lejlighed. Møbler og masser af pæne ting.” Blikket standsede brat ved et billede i reolen. Hun smilede blegt. ”Du har stadig far stående fremme, kan jeg se.”

”Hvad er det, du vil? Jeg har ikke set dig eller hørt fra dig i snart - ja, hvad må det være - tretten, fjorten år? Og så dukker

du pludselig op her midt på formiddagen - uanmeldt!"

Rose så længe på sin datter. "Du var kun fjorten år, ja. Jeg husker det så tydeligt." Blikket flakkede, og hun skyndte sig at finde en krøllet pakke smøger i lommen. "Jeg er ked af det, der skete mellem dig og Torsten, jeg ville ..."

"Hvad ville du? Ville du have hjulpet mig? Nej, fandeme ville du ej. Du tænkte kun på de fire møgunger - hans afkom. De betød mere end din egen datter!"

"Nej, Ann. Det passer ikke! Selvfølgelig var du vigtigst. Men du var så ..." Hun så granskende på hende. "Du har forandret dig meget. Det er faktisk kun dit sorte uregerlige hår, der ligner sig selv. Dengang var du en omvandrende nålepude med nitter alle vegne og den tunge sorte makeup og dit kluns, du så jo skrækkelig ud." Hun lo hæst og koncentrerede sig om at tænde cigaretten. Lighteren klikkede et par gange, inden det lykkedes.

Anne stirrede ondt på hende.

"Og ingen forstod os! I forstod ikke en skid!" Hun tændte også en cigaret, hånden rystede. "Vi kæmpede for retfærdighed. Men hvordan skulle *jeg* kunne kræve retfærdighed i verden, når min stedfar viste sig at være en gemen narkohandler og morder, og min mor støttede ham i det!"

Rose pillede nervøst ved sit ærme, øjnene var vendt mod de næsten smeltede iskrystaller på vinduet. Hun havde ikke taget frakken af, og Anne bad hende ikke om det, for hun skulle snart gå igen.

"Du har vel fulgt med i, hvad der sker på Nørrebro i dag, ikke?! Kalder du så *det* retfærdighed?" Moren så igen på hende. "Vi kan ikke gå ud på gaden uden at frygte at blive ramt af vildfarne kugler fra kæmpende bander. I dag er der virkelig noget at slås for på Nørrebro, hvis man vil have retfærdighed. Det var der ikke dengang. Unionsafstemningen og - et ungdomshus!" Hun fnyste ordet ud sammen med røgen, der kom ud af begge

næsebor.

Sådan kendte hun sin mor. Anne havde aldrig gjort noget, der var godt nok i hendes øjne. Selvfølgelig var det hende selv, der var flygtet hjemmefra uden at sige, hvor hun opholdt sig. Men havde moren efterlyst hende? Havde hun overhovedet ledt efter hende? Hun kunne have været død. Myrdet!

"Hvordan fandt du mig egentlig? Du fandt mig jo ikke dengang!" spurgte hun afmålt.

"Det var Torsten, lille skat. Han sagde til mig, at det var bedst, jeg lod dig være. At du gjorde dig dine egne erfaringer."

"Okay - som fjortenårig!?" Anne løftede bebrejdende det ene øjenbryn og rystede misbilligende på hovedet. "Og Torsten har du altid lyttet til. Ved du, at han opsøgte mig, da han var prøveløsladt?" Hun så direkte på den lille kvinde, der så ud til at blive endnu mindre under blikket.

"Nej, det har han ikke sagt. Jeg besøger ham ikke så tit mere. Jeg kan ikke fordrage at komme i det fængsel. Han gjorde dig vel ikke noget?" Hun lød oprigtig bekymret.

"Jeg overlevede da, som jeg altid har gjort uden din hjælp - og med et par ekstra ar som minde."

"Du kan da nok forstå, at jeg ikke kunne gribe ind, når han slog dig. Så havde han slået mig ihjel. Det ved du da!"

"Havde han så bare nøjedes med at slå. Du kunne have flyttet fra ham, mor! Hvorfor flyttede vi ikke bare?" Der var gråd i stemmen som hos den lille pige dengang, der sad og tryglede sin mor om at flytte, uden at hun lyttede. Det gjorde hun heller ikke nu. Hun havde taget en udgave af Dagens Nyheder op fra stakken på gulvet og bladrede tilfældigt i den. "Det er så den avis, du laver," sagde hun med moderlig stolthed i stemmen.

"Jeg laver den nu ikke. Der er kun nogle artikler i, som jeg har skrevet." Det passede hende udmærket at skifte emne. Fortiden og Torsten ville hun helst ikke hverken tale om eller tænke på.

"Du må tjene godt, når du har råd til at bo her. Jeg er selv flyt-

tet i en lille etværelses på Nørrebro. Havde ikke råd til andet, den gamle blev renoveret, og huslejen steg til over det dobbelte. Den anden er billig, men det er også noget gammelt lort." Hun sukkede og lagde cigaretten på kanten af askebægeret, mens hun bladrede videre. Anne spekulerede på, hvad der mon var blevet af hendes halvsøskende, men hun spurgte ikke. Havde egentlig ikke lyst til at vide det.

"Har du arbejde?" spurgte hun i stedet.

"Næh, hvad kan jeg lave? Ikke en skid. Jeg har ikke dine evner. Men heldigvis bor vi jo i et land, der tager sig af *de svage*, selvom det kan være hårdt at være inde i systemet. De kræver så meget af os i dag, det bliver værre og værre og pengene mindre og mindre." Hun var nået til bagsiden og smed ligegyldigt avisen tilbage i stakken. Anne sad uroligt på stolen. Hun ville aldrig ende som sin mor, det var sikkert. Men var det der, hun var på vej hen? Den sociale arv - var den alligevel stærkest?

"Du ligner din far en del. Det er fra ham, du har det kulsorte hår." Rose så igen på billedet af sin afdøde mand. Der kom et lille kærligt smil om den rynkede mund, det mildnede hendes træk. Pludselig kunne Anne se, at moren sikkert havde været køn engang.

"Du har i det hele taget ikke fortalt ret meget om ham," sagde hun bebrejdende. "Jeg ved ikke engang, hvordan han døde."

Rose blev ved med at se på billedet, som om hun talte til det og ikke til Anne.

"Jonas var et godt menneske. Han var lastbilchauffør og kørte til Danmark for forskellige firmaer. Jeg mødte ham, da jeg arbejdede på en motorvejscafé. Han kom altid ind og fik en sandwich med kylling og en kop kaffe hos mig."

"Kørte han *til* Danmark - hvorfra?"

"Litauen. Han hed Jonas Maldeikis."

"Var far litauer!?" Anne kunne ikke skjule sin forbløffelse.

Rose nikkede. "Vi valgte ikke at give dig hans iøjnefaldende

efternavn. Han var ægte kommunist."

"Hvordan døde han?"

"En bilulykke. Soloulykke ved den polske grænse. Du var lige blevet to år."

"Hvorfor har du aldrig fortalt mig det?"

Rose trak på skuldrene. "Hvad skulle det nytte. Du var så lille. Året efter mødte jeg Torsten, der skulle være din far i stedet for. Men du accepterede ham aldrig. Så stak du af. Du gav ham ikke en chance."

"Nej, nu holder du op!" Anne begyndte ophidset at tage krusene af bordet. Hjernen tumlede med den nye oplysning, at hun havde litauisk blod i årerne og ukendt familie derovre. Betød det noget for hendes fremtid? Kunne hun overhovedet bruge det til noget? Hun havde endnu ikke fundet ud af, hvad der var formålet med morens besøg, men det gjorde hun, inden hun nåede ud i køkkenet med de tomme krus.

"Jeg kan vel ikke blive et par dage, Ann. Der er så utrygt på Nørrebro, jeg tør ikke være alene, og - jeg har kun dig."

Henry Leander havde ret i sin antagelse om dødsårsagen. Obduktionen var ikke kommet den meget nærmere end ligsynet. Albert Hovgaard blev brutalt og hensynsløst banket ihjel.

Roland lænede sig tilbage i stolen. Han havde ikke sovet de få timer, muligheden havde været der. Han ville ikke vække Irene ved at kravle i seng til hende igen så bundfrossen, som han følte sig, så han havde lagt sig på sofaen i stuen, hvor Angolo straks havde fundet ham. Han var blevet seks måneder, og det nuttede hvalpede var gået af ham, så man nu kunne se, hvilken fin schæfer han ville blive. Roland havde med hård hånd bekæmpet Irenes ønske om, at han skulle blive hundefører, så hundetræningen til patruljehund var opgivet, men Irene tog alligevel Angolo med til træning, og hundens opdragelse var upåklagelig. Især når Irene befalede, men han havde straks lagt sig på gulvet ved siden af sofaen, da Roland bestemt sagde *dæk!* Angolo interesserede også Salvatore, og han elskede at komme med til træningen. Han havde fået lov til at blive jul og nytår over. Faster Giovanna havde givet ham lov med stor glæde. Det var hende, der havde insisteret på opholdet hos dem i Danmark. Formålet med det prøvede han at lade være med at tænke på. Den mission var han ikke nået meget længere med. Salvatore var ikke nem at tale med om det. Sådan var jo knægte på femten, der mente, de var voksne og vidste alt. Dem kunne man ikke lære noget. Men han så ud til at være faldet til og stillede ikke spørgsmålstejn ved, hvorfor han var sendt på pludselig 'ferie' i det kolde Nord, så der lod Roland den ligge foreløbig. Nu var der kommet sne. Masser af sne. Mere end Salvatore nogensinde havde set i Napoli. Det nød han. Måske slap de aldrig af med ham igen - sådan var det ofte med familie. Han smilede

træt. Det var en fornøjelse at have ham boende. Det havde genopfrisket hans eget modersmål, så han talte næsten lige så flydende italiensk som Salvatore, der havde så meget lighed med ham selv. Samme sorte øjne, samme irriterende hvirvel i højre side, der altid fik håret til at falde frem i panden. Den havde de arvet fra Rolands far. Mindet om ham rokkede ved følelsen af dårlig samvittighed dybt i ham. Den var aftaget en lille smule ved at kunne hjælpe familien nu. Det ville han jo ikke have kunnet, hvis ikke hans mor var flygtet med ham til Danmark, da hans far blev dræbt af La Camorra. Og det var netop Italien og specielt Napoli, Salvatore havde behov for at komme væk fra. *Systemet*, som mafiaen i Napoli kalder sig.

Han var drevet på en lang omvej i tankerne, det undskyldte han med trætheden. Han kunne knap koncentrere sig om selv de mest basale ting, selvom han havde fyldt sig med tjærekaffe, siden han mødte klokken otte, men han vågnede brat op, da der blev banket hårdt på døren, og betjent Kim Ansager trådte ind. Han havde fået en grim vane med at banke på og brase ind uden at vente på svar. Hvorfor så overhovedet gøre sig den ulempe at banke? Han blev stående i døråbningen og hang i den i armene som en abe. En brilleabe. Han skubbede de sorte vintage briller, som næsten havde fået kultstatus i modebranchen, på plads på næsen med en finger og så allerede ud til at være på vej tilbage til sit eget igen. Det tydede på en kort besked i travlheden. Der var ikke meget tid til hyggesnak længere. Finanskrisen påvirkede også Politigården. Krisetider får kreativiteten til at blomstre hos dem, der mister deres arbejde, havde han læst i avisen, men der var også dem, der valgte den kriminelle kreativitet for at klare sig igennem. Antallet af indbrud og røveriske overfald var stærkt stigende.

”Teknisk Afdeling har fundet match med fingeraftryk fra to andre uopklarede indbrud i Østjylland. Kriminalteknisk Center har kørt dem gennem AFIS-databasen, men fandt ingen match

her. Gerningsmændene er åbenbart nye på den kriminelle scene. Ikke tidligere mistænkt eller straffet i hvert fald.”

”Nej, ikke herhjemme. Har de prøvet Interpol?”

Kim Ansager trak på skuldrene. ”Det går jeg da ud fra, de har.”

”Går ud fra! Det her drejer sig om mord. Det er ikke *bare* et ubetydeligt hjemmerøveri. Det har du vel gjort dem opmærksom på!”

Kim nikkede irriteret. ”Selvfølgelig har jeg det. Tror du ikke, du skulle tage hjem og få sovet, du lyder så ...”

”Har ingen henvendt sig om bilen? Tyvene må da være nået frem i et køretøj, i det her vintervejr var de vel næppe til fods.”

”Måske kom de på ski!”

”Alvorligt talt, Kim!”

”Men der var ingen spor at finde efter bildæk eller andet køretøj. Det sneede kraftigt hele natten og morgenen, og vi kan jo ikke efterlyse en bil, vi ikke kender. Kurt har sagt til pressen, at de gerne må efterlyse vidner, og at folk skal kontakte os, hvis de har set eller hørt noget mistænkeligt mandag aften og nat.”

”Okay. Godt, Kurt har taget sig af det.”

Kim smilede pludselig. ”Har du forresten hørt, at Dagens Nyheder er bukket under? Nu er der da én irriterende journalist mindre.” Han grinede hoverende og var væk igen.

Roland lukkede øjnene. Gud, hvor han trængte til at sove. Finanskrisen skulle de nok ikke klage over alligevel. Den gav *dem* mere arbejde, men mange andre havde ikke klaret den. Små og mellemstore virksomheder, hvor banken pludselig havde smækket ’kassekreditkassen’ i trods regeringens bankpakke, der netop skulle forhindre det. Og nu havde Dagens Nyheder så åbenbart også brækket halsen. Anne Larsen var altså ikke længere en plage. Han havde faktisk undret sig over, hvor hun blev af på mordnatten. Hun plejede at møde op før dem, som om hun kunne lugte blod. Det kan vampyrer jo. Han smilede grumt

ad sammenligningen. Først kom glæden og lettelsen, så en anden følelse. Ærgrelse? Selvom hun havde været røvirriterende - for at sige det mildt - havde de haft mange opfriskende sammenstød, der ind imellem havde givet et nyt pust til efterforskningen og opklaringen. Ville han komme til at savne hende? Han rejste sig og tog en trøje på. Nej, selvfølgelig ville han ikke det.

Sneen lå et stykke op på vinduet og ændrede lyset i kontoret til et blødt, dæmpet skær. Det var virkelig blevet vinter i Danmark. Han frøs bare af at kigge ud, tog sin rulamsfrakke og handsker på og snoede halstørklædet tre gange rundt om halsen. En snak med de lokale i området kunne ikke udsættes længere. Nogen måtte have bemærket et køretøj, og det var med at tage dem, mens en nærmere beskrivelse var i frisk erindring, så de kunne komme videre med eftersøgningen. Flugtbilen ville være en god start. Det ville sikkert også kvikke ham lidt op at komme ud på landet.